

Høgni Djurhuus
fekk Móðurmáls-
virðislønina
2012

UMAFTUR AFTURUM

Blomman vil ikki út

Hon hevur tað sum blomman í egginum. Ella hann, ella tað, ella tey, ella teir ella tær hava tað sum blomman í egginum. Verður sagt um hana, sum hevur tað øgiliga gott, ella betri enn gott. Nógv betri enn gott. Helst ella iva-

leyst verður her hugsað um, at hon er væl vard allar vegir.

Ballað inn í hvíta sum blomman er. Og skal uttaná. Í búkinum á hønuni, ella onkrastaðni har. Og nakrar hønur eru í búri. Fýradupult verja.

Bara hon ikki hevur ella ber klaustrofobi, innistongdarræðslu. Men hvør sigur annars, at blomman, eggjareyðin, hevur tað gott í egginum, áðrenn hon fer í grýtuna, køkuna ella verður tveitt á pannuna?

Hevur nakar spurt blommuna ella kannað hana?

Nei, har vóru ov nógvir spurningar. Latið okkum fáa svar. Eingin hevur spurt, Eingin hevur heldur spurt ófødða barnið, hvussu tað hevur tað, hvussu stendur til hjá tí. Um tað tímir ella vil út í hesa verð. Tað noyðist. Ófødða barnið er sum blomman og hevur tað (kanska) gott sum hon. Sí, har var svarið. Einfalt og greitt.

Men at bera klaustrofobi og vera blomma í eggi man vera ringt, sera ringt. Ella ófött barn, sum er klaustrofobiskt, umberið, ber klaustrofobi.

Blomman er sum ófødða barnið. Væl vard, men

verður høsnaungi, um rætt er atborið. Høsnaungi, sum skal út. Og so er einki stuttligt longur.

Føroyingar eru konservativir. Sera konservativir. Hvør einasta broyting verður harðliga mótmælt, hvør einasta. Vilja ikki út.

Føroyingar ræðast broytingar. Tí alt, alt, var betri fyrr.

Best er at mótmæla, meðan tú kroystir teg á Feysbukkuni, tí so sleppur tú eisini í allar fjølmiðlar, almennar sum privatar, at mótmæla.

Fyrr bóru fjølmiðlarnir okkum tíðindi. Nú borðreiða teir tíðliga og seint og hvørt sekund harimillum við mótmælum, misnøgd og sjúkum.

Hann hevur tað sum blomman í egginum. Blomman er partur av egginum, ein triðingur ella so.

Best man vera sum er.

Vit hava nógvar slíkar staðfestingar. Nakrar eru rættar, aðrar ikki, tær flestu eru ikki. Sum lundi á jólanátt. Eingin hevur verið í lundalandi jólanátt og leitað eftir lundum. So vit vita ikki, um lundi heldur jól har. Lundi er annars her alt árið. Men um veturin er útlendskur, fremmandur, lundi her, okkara egni rýmir eins og okkara tjóðfuglur.

So heldur áttu vit at sagt sum føroyskur lundi á jólanátt.

Sum fretur á gleri. Eg gekk á gleri, men ikki við nógvari ferð,

allan januar, sum eg ikki kalli januar, men helmánaður.

Februar er dómamánaður. Heitið til mars er ikki funnið enn.

Kanska eri eg bara ein fretur, sum fánar burtur so líðandi og glíðandi á glerinum í myrkrinum.

Ikki øll vita, at saltið er uppfunnið, so nógva staðni er forbannað hált, sum á hvalabaki ella kalvabaki ella øðrum hálum baki. Blomman. Sum sagt, eingin veit, hvussu hon hevur tað.

Kanska hevur hon tað alt annað enn gott. Kanska hevur hon tað best á pannuni, tí har ger hon nyttu.

So fer hon í búkin og er aftur vard móti øllum uttanfyri.

Fyrr var eitt egg eitt egg, einki meira roks.

Nú eru so nógv sløg. Egg undan búrhønum, eitt eitur skavingaregg, egg, sum hønur, sum ganga leysar inni, hava vorpið. Vistfrøðilig, religiøs, egg, egg frá hønnum, sum ganga leysar úti, tilboðsegg, høsnaegg, bara egg. Páskaegg uttan blommu. Tey við blommu verða kókað í kaffi, so verða tey sterkari, sigst.

Eitt egg er ikki bara eitt egg, verri enn so. Og ein blomma er ikki bara ein blomma.

Latið okkum ganga niðan á hvønn fjallatind á flugubeinum og finna svarið har.

Ája!

Tað er eitt sinur undarligt at vera føroyingur.

Ikki tí ast eg ivist í tí, men tað kann vera eitt sinur torført at gera sjálvsmyndina av okkum.

Vit eru eini 50.000 fólk, sum búgva her mitt í Norðuratlantshavi. Lnagt er til nærmastu grannarnar og viðhvørt havi eg eina fatan av at vit bara tosa um seyð og fisk.

Tað er skeivt. Vit eru almikið annað. Serliga tí vit 50.000 í landinum gera okkum galdandi á so mongum økjum. Vit duga at fiska og virka fisk, vit duga at selja hann kring allan heim.

Vit hava gávaði fólk við høgum størvum í fyrirkum kring allan heim. Vit hava listafólk, sum ferð eftir ferð gera vart við, at í Føroyum duga vit eisini. Sama við ítróttarfólkum, sum taka dystin upp við tey bestu í heiminum.

Vit eru ein sjálvstýrandi partur av danska ríkinum siga vit og sjálvst um viðurskiftini millum Danmark

og Føroyar kanska eru eitt sindur spent viðhvørt, so er tað mín fatan, at okkara sjálvstýrið og okkara rúm er størri enn áður.

Vit útflyta til USA og Rusland, til Kina og ES, makrel og laks umframt vanliga botnfiskin, sum vit virka áðrenn hann fer av landinum.

Okkara landsstýrismaður við uttanríkis- og vinnumálum ferðast kring heimin og er júst í Turkalandi.

Jú, hurðar verða lætnar upp fyri Føroyum og føroyingum.

Hefyri vóru okkara løgtingslimir á ferð – bæði í Bruxelles og Moskva. Uttanlandsnevndin vitjaði í báðum stöðum, fekk greitt frá viðurskiftinum í Føroyum og sagt frá búskaparligu gongdini.

Hetta var ikki gamalt, men tað hongur sjálvandi saman við góðu gongdini í Føroyum seinastu árin. Konjunktturnarnir eru við okkum og tað gevur móguleikar, tá ið útflutningurin er stórir.

Síðani Arktis fekk størri áhuga

Árni Gregersen,
journalistur,
skrivar

millum heimsins lond, so er áhugin eisini størri fyri londunum her á leiðum. Sjálvst um okkara landøkið bert er 1400 ferkilometrar, so ger okkara sjókið okkum til ein stór-an spælara, sum onnur lond nú knappliga vilja samstarva við.

At vit síggjast nú, kann eisini lesast í seinastu kanninginini hjá Norðurlandaráðnum. Har vísir tað

seg, at vit millum norðurlendsku londini eru tað landið, sum hevur havt størstan búskaparligan vøkstur.

Jú kanska eru vit bygðasligi sinn og skinn enn, men broytingarnar seinastu mongu árin hava givið okkum ein víðari sjónarring.

Vit vita, hvørji vit eru og vit vita eisini sum oftast hvat vit vilja.

Føroyar eru ein tjóð við egnum máli – nú skulu vit bara menn okkum til at verða eitt land, við øllum tí, sum hartil hoyrir.

Vit eru væl á veg, hóast vit enn hava nakrar barnasjúkur. Lat okkum sleppa av við tær og halda høvðið høg.

Ája!